

Datum van inontvangstneming : 24/12/2018

Zaak C-703/18

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum indiening:

12 november 2018

Verwijzende rechter:

First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Verenigd Koninkrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

6 november 2018

Verzoekende partij:

Healthspan Limited

Verwerende partij:

Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

[OMISSIS]

FIRST-TIER TRIBUNAL

TAX CHAMBER

HEALTHSPAN LIMITED

verzoekende partij

- en -

THE COMMISSIONERS FOR HER

MAJESTY'S REVENUE & CUSTOMS

verwerende partij

BESCHIKT DAT

de vragen in de hieraan gehechte bijlage worden verwezen naar het Hof van Justitie van de Europese Unie voor een prejudiciële beslissing omtrent de betekenis van de woorden „door of voor rekening van de leverancier” in artikel 33 van richtlijn [2006/112/EG], om de redenen zoals uiteengezet in de beslissing van [de verwijzende rechter] van 27 april 2018.

[OMISSIS]

**BIJLAGE BIJ DE BESCHIKKING TOT VERWIJZING
NAAR HET HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE**

Inleiding

1. De context van dit verzoek om een prejudiciële beslissing is een beroep bij de Tax Chamber van het First-tier Tribunal of the United Kingdom (belastingrechter in eerste aanleg, Verenigd Koninkrijk; hierna: „verwijzende rechter”).
2. De verzoekende partij is Healthspan Limited, vertegenwoordigd door PricewaterhouseCoopers LLP.
3. De verwerende partij is Her Majesty’s Revenue and Customs (belasting- en douanediens van het Verenigd Koninkrijk; hierna: „HMRC”), vertegenwoordigd door HMRC’s Solicitor’s Office. HMRC is de nationale autoriteit die verantwoordelijk is voor het beheer en de inning van belasting over de toegevoegde waarde (hierna: „btw”) in het Verenigd Koninkrijk.

Onderwerp van het geschil

4. Healthspan is een in Guernsey geregistreerde vennootschap die receptvrije gezondheidsproducten verkoopt via het internet, telefoon en postorder. Tussen 1 april 2012 en 31 januari 2016 (hierna: „relevante periode”), werd het overgrote deel van de producten van Healthspan verzonden vanuit een magazijn in Nederland en bezorgd bij particuliere klanten in het Verenigd Koninkrijk.
5. Het verzoek om een prejudiciële beslissing betreft uitsluitend producten die zijn besteld door klanten uit het Verenigd Koninkrijk via internet of postorder gedurende de relevante periode en die vervolgens werden bezorgd per post (hierna: „goederen”). Die klanten hadden een overeenkomst voor de bezorging van de goederen gesloten met een ander bedrijf, Wial Computer and Data Services (hierna: „Wial CDS”), handelend onder de naam „PostDirect”. Dit bedrijf was een dochtervennootschap van een Nederlandse vennootschap, Wial BV (hierna: „Wial”).
6. HMRC besloot dat de goederen in het Verenigd Koninkrijk waren geleverd, omdat zij waren verzonden of vervoerd „door of voor rekening van de leverancier” en daarmee vielen binnen de reikwijdte van artikel 33 van richtlijn 2006/112/EG (hierna: „btw-richtlijn”). De btw-richtlijn is in het Verenigd Koninkrijk uitgevoerd door section 7, lid 4, de Value Added Tax Act 1994 [btw-wet van 1994; hierna: „btw-wet”). HMRC heeft niet betoogd dat de regelingen misbruik inhielden (zie arrest van 21 februari 2006, Halifax, EU:C:2006:121).

7. Healthspan ging in beroep met als argument dat PostDirect „voor rekening van” de klanten en niet voor rekening van Healthspan handelde. **[Or. 2]**
8. De verwijzende rechter behandelde het beroep van Healthspan op 19 en 20 februari 2018. Op 27 april 2018 deed [de verwijzende rechter] uitspraak, waarbij de procedure werd geschorst in afwachting van de beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) op de prejudiciële vragen. Deze vragen zijn uiteengezet aan het eind van deze Bijlage.
9. De verwijzende rechter merkt op dat het Hof onlangs een verzoek om een prejudiciële beslissing heeft ontvangen uit Hongarije in zaak C-276/18, KrakVet Marek Batko sp. K (hierna: „KrakVet”); ook dit verzoek werpt vragen op met betrekking tot de uitlegging van artikel 33 van de btw-richtlijn. Mogelijkerwijs zal het Hof de vragen van de verwijzende rechter samen wensen te behandelen met de vragen die zijn gesteld in zaak C-276/18.

Feitelijke vaststellingen door de verwijzende rechter

10. Vóór 1 april 2012 verkocht Healthspan haar goederen vanuit de Kanaaleilanden overeenkomstig de Low Value Consignment Relief-regeling (vrijstellingsregeling voor goederenzendingen van geringe waarde; hierna: „LVCR”), op grond waarvan geen btw verschuldigd was bij import naar het Verenigd Koninkrijk, mits de waarde van iedere zending onder een voorgeschreven grens bleef. Gedurende die periode verkocht Healthspan de goederen niet alleen, maar zorgde zij ook voor de opslag, verzending en bezorging ervan. De goederen werden geleverd aan klanten zonder dat bij de bestelling enige leveringskosten in rekening werden gebracht.
11. In juni 2011 maakte de Britse regering bekend dat het bezig was de LVCR te herzien. Healthspan besliste om een reorganisatie en verhuizing van haar bedrijf te onderzoeken, met name om de btw die aan klanten in rekening werd gebracht te verlagen.
12. Op 27 oktober 2011 ontving Healthspan bevestiging van de Nederlandse btw-diensten dat de regels omtrent btw bij verkoop op afstand niet van toepassing waren, aangezien klanten die goederen van Healthspan kochten een afzonderlijke overeenkomst sloten met een Nederlands bedrijf voor de bezorging van die goederen. In plaats daarvan vond de levering van de goederen in Nederland plaats op grond van artikel 32 [van richtlijn 2006/112].
13. Healthspan werd geadviseerd door Deloitte Belastingadviseurs BV (hierna: „Deloitte”) en door G3 Worldwide Mail NV, een internationaal vervoerder, logistieke dienstverlener en verkoopagent handelend onder de naam „Spring”. Deloitte heeft een document opgesteld waarin de voorgestelde regelingen werd uiteengezet (hierna: „informatiedocument”). Healthspan heeft het

informatiedocument toegestuurd aan vijf mogelijke *fulfilment houses*¹. Het informatiedocument beschrijft de structuur van de regelingen die later zijn opgezet tussen Healthspan, PostDirect en de klanten. Het informatiedocument vermeldde onder ‘Impact’ de volgende passage: **[Or. 3]**

„[Het fulfilment house] zal financieel in dezelfde positie verkeren als bij sluiting van een overeenkomst met Healthspan. Betaling zal plaatsvinden door Healthspan, maar Healthspan zal handelen in haar hoedanigheid van betalingsagent. Het enige verschil is contractueel: [het fulfilment house] sluit rechtstreeks contracten met de klanten van Healthspan en de klanten zijn juridisch verplicht om de verschuldigde leveringskosten te betalen.”

14. PostDirect werd geselecteerd als fulfilment house. De regelingen beschreven in het informatiedocument werden geïmplementeerd en Healthspan begon op deze wijze te handelen vanaf 1 april 2012. Zij sloeg haar goederen op in een magazijn in Nederland. PostDirect beheerde het magazijn en diende de door de klanten van Healthspan gekozen goederen bij elkaar te zoeken in het magazijn en te verpakken.
15. PostDirect was ook verantwoordelijk voor het regelen van de verzending en bezorging van de goederen. De bezorging werd niet door PostDirect zelf uitgevoerd, maar door een reeks derde partijen, waarbij Spring, die Healthspan eerder had bijgestaan om zich in Nederland te vestigen, als tussenpersoon optrad.

Contractuele voorwaarden

16. Klanten stemden in met de algemene voorwaarden van PostDirect (hierna: „AV van PostDirect”) die een „vervoersovereenkomst” voor de goederen vormden.
17. Voordat er goederen werden geleverd aan klanten in het kader van de regelingen hebben Healthspan en PostDirect twee overeenkomsten ondertekend: de „Collection of Payment Agreement” (hierna: „betalingsovereenkomst”) en de Warehouse Agreement (hierna: „opslagovereenkomst”), voordat er goederen werden geleverd aan klanten in het kader van de regelingen.
18. Naast de bepalingen van de opslagovereenkomst en de betalingsovereenkomst zijn Healthspan en PostDirect ook overeengekomen dat PostDirect een vaste winst van 6 % zou maken op de bezorgdiensten.
19. Krachtens de opslagovereenkomst en de betalingsovereenkomst:
 - a. werden de bedragen overeengekomen die in rekening moesten worden gebracht aan de klanten voor de bezorging;

¹ Noot van de vertaler: dit zijn bedrijven die namens een opdrachtgever goederen opslaan en bestellingen registreren, afhandelen en verzenden.

- b. nam Healthspan de leveringskosten in ontvangst van klanten en gaf zij deze door aan PostDirect; [Or. 4]
 - c. werden de goederen door PostDirect geëtiketteerd in overeenstemming met de instructies van Healthspan;
 - d. werd een speciale „sorteermachine” gehuurd van Healthspan. Dit was nodig om de voldoen aan vereisten opgelegd door Royal Mail, de dienstverlener die is aangewezen voor de universele postdienst in het Verenigd Koninkrijk.
 - e. had Healthspan het recht om, als zij leveringskosten aan klanten terugbetaalde, deze bedragen aan PostDirect in rekening te brengen. Zij heeft echter alleen gedurende de eerste vier maanden van de regeling bedragen in rekening gebracht, waarbij 50 % van de terugbetaalde bedragen in rekening werden gebracht. In het algemeen loonde zich de administratieve moeite om de 6 % vaste winst van PostDirect te heronderhandelen opdat Healthspan deze relatief kleine bedragen aan terugbetaalde kosten kon terugvorderen, niet.
20. De website van Healthspan bevatte algemene voorwaarden (hierna: „AV van Healthspan”). Voordat een klant zijn bestelling kon afronden, moest hij de AV van Healthspan accepteren. Tijdens de relevante periode waren er drie versies van de AV van Healthspan:
- a. De eerste versie was gedateerd 28 november 2013 (hierna: „versie van 2013”). Deze was van toepassing vanaf het begin van de relevante periode.
 - b. De tweede versie werd van kracht op 4 september 2014 (hierna: „versie van 2014”). De precieze datum waarop deze de eerste versie verving is niet aan de verwijzende rechter meegedeeld.
 - c. De derde versie werd van kracht op 26 oktober 2015 (hierna: „versie van 2015”), dit is circa drie maanden voor het einde van de relevante periode.
21. Alle versies van de AV van Healthspan bepaalden dat Healthspan geen bezorging aanbood; die dienst werd daarentegen verleend door PostDirect. De versies verschilden op drie punten van elkaar:
- a. terugbetalingen in het geval de goederen door klanten werden teruggestuurd;
 - b. leveringskosten als Healthspan vervangende producten verstuurde; en
 - c. de overgang van eigendom van de goederen van Healthspan naar de klant.
22. Inzake de terugbetaling van leveringskosten wanneer goederen waren teruggestuurd door de klant:
- a. bepaalde de versie van 2013 dat Healthspan geen leveringskosten terugbetaalde.

- b. bepaalde de versie van 2014 dat Healthspan wel leveringskosten terugbetaalde. **[Or. 5]**
 - c. bepaalde de versie van 2015 dat Healthspan alleen leveringskosten terugbetaalde als de producten waren teruggestuurd omdat deze ‘verkeerd omschreven of gebrekkig’ waren.
23. Als goederen beschadigd raakten tijdens het vervoer, vereiste de overeenkomst van Healthspan met de klanten dat zij vervangende goederen ter beschikking stelde. Healthspan had geen contractueel recht om de kosten van die vervangende goederen op PostDirect te verhalen en deed dat ook niet.
24. Wat betreft de kosten van bezorging van die vervangende goederen:
- a. bevatten de versies van 2013 en 2014 van de AV van Healthspan de volgende bepaling:

„hoewel we daartoe niet verplicht zijn, zullen wij, als gebaar van goede wil, uw kosten van standaardbezorging voor onze rekening nemen en derhalve namens u de extra leveringskosten aan PostDirect betalen”;
maar
 - b. die bepaling werd geschrapt uit de versie van 2015.
25. Bij problemen met de bezorging kon de klant ook aanspraken geldend maken op grond van de AV van PostDirect. Deze aanspraken waren echter erg beperkt, aangezien zij (a) lager waren dan de marktwaarde van de beschadigde goederen en (b) de klant gehouden was om schade aan te tonen als de goederen te laat werden bezorgd.
26. Over de eigendom van de goederen:
- a. was in de versie van 2013 van de AV van Healthspan bepaald dat de eigendom overging naar de klant „vanaf het moment dat de producten aan PostDirect ter beschikking zijn gesteld”.
 - b. De versies 2014 en 2015 behielden die bepaling, maar stelden als voorwaarde dat Healthspan betaling voor de goederen moest hebben ontvangen; elders was bepaald dat de eigendom overging „zodra PostDirect [de goederen] fysiek in bezit nam als de persoon aangewezen door [de klant] om bezit te nemen van [de goederen]”.

Overige feitelijke vaststellingen

27. Healthspan gaf alle klanten een korting op de goederen. De korting was stevast gelijk aan (of iets hoger dan) de kosten van bezorging. Zodra de leveringskosten veranderden, veranderde de korting ook. Die twee gegevens werden naast elkaar weergegeven op de bestelformulieren van Healthspan, zodat de klanten konden

zien dat de leveringskosten werden tenietgedaan door de korting. Healthspan beoogde met het invoeren en toepassen van de korting voornamelijk te voorkomen dat de leveringskosten een effect zouden hebben op haar marktaandeel. [Or. 6]

28. PostDirect had geen contact met de klanten. Haar AV werden aan klanten ter beschikking gesteld op de website van Healthspan; alle klachten over bezorging werden ingediend bij Healthspan; het retouradreslabel op de goederen was dat van het kantoor van Healthspan in het Verenigd Koninkrijk, en bijgevolg werden alle teruggestuurde goederen, inclusief die welke tijdens het vervoer beschadigd waren geraakt, naar Healthspan gestuurd en niet naar PostDirect.

Btw-comité en daarna

29. Op 5 mei 2015 hebben het Verenigd Koninkrijk en België aan het btw-comité van de EU vragen gesteld over de werking van artikel 33; die vragen vormden de basis voor Working Paper 855 (hierna: „Working Paper”). Bij het Working Paper was een „voorbeeld van een daadwerkelijke regeling die ertoe leidt dat de bepalingen over verkoop op afstand van de artikelen 33 en 34 van richtlijn 2006/112 worden ontweken” gevoegd. Dat voorbeeld was gebaseerd op de regelingen van Healthspan.
30. Het btw-comité kwam op 4 en 5 juni 2015 bij elkaar en maakte vervolgens richtsnoeren (hierna: „richtsnoeren”) bekend, die overeenkwamen met het standpunt van het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot de gestelde vragen, hetzij unaniem, hetzij vrijwel unaniem.
31. Op 15 januari 2016 informeerden de Nederlandse btw-diensten Healthspan dat haar activiteiten in het licht van de richtsnoeren „moesten worden beschouwd als verkoop op afstand”.
32. Vanaf 1 februari 2016 reorganiseerde Healthspan haar bedrijf en verhuisde zij de opslag, verzending en bezorging naar het Verenigd Koninkrijk. Alle verwijzingen naar PostDirect werden verwijderd van haar website en haar drukwerk. Vanaf dat moment ontvingen klanten in het Verenigd Koninkrijk hun goederen zonder leveringskosten en rekende Healthspan over haar verkopen aan klanten in het Verenigd Koninkrijk aldaar btw aan.

Toepasselijke recht

33. Artikel 32 van de btw-richtlijn bepaalt (onderstreping toegevoegd):
- „Ingeval het goed door de leverancier, door de afnemer of door een derde wordt verzonden of vervoerd, wordt als plaats van levering aangemerkt de plaats waar het goed zich op het tijdstip van vertrek van de verzending of het vervoer naar de afnemer bevindt.” [Or. 7]

34. Artikel 33 geeft een uitzondering op die regel. Die is afhankelijk van voorwaarden, waaraan, gelet op de feiten van deze zaak, is voldaan. Het bepaalt, voor zover relevant (onderstreping toegevoegd):

„In afwijking van artikel 32 wordt als de plaats van levering van goederen die door of voor rekening van de leverancier worden verzonden of vervoerd vanuit een andere lidstaat dan die van aankomst van de verzending of het vervoer, aangemerkt de plaats waar de goederen zich bevinden op het tijdstip van aankomst van de verzending of het vervoer naar de afnemer...”

35. Artikel 34 bepaalt dat artikel 33 niet van toepassing is als aan bepaalde voorwaarden is voldaan. Gelet op de feiten van deze zaak is artikel 34 niet relevant.

36. De artikelen 32 en 33 zijn in het Verenigd Koninkrijk uitgevoerd door section 7 van de btw-wet. Partijen zijn het erover eens dat het mogelijk was om deze bepalingen uit te leggen in overeenstemming met de btw-richtlijn. Section 7 van de btw-wet bepaalt, opnieuw voor zover relevant:

„(1) Deze section is van toepassing (...) om in het kader van deze wet vast te stellen of goederen worden geleverd in het Verenigd Koninkrijk.

(2) Onverminderd de navolgende bepalingen van deze section worden goederen, wanneer de levering ervan niet meebrengt dat deze het Verenigd Koninkrijk binnenkomen of verlaten, geacht te zijn geleverd in het Verenigd Koninkrijk indien zij zich in het Verenigd Koninkrijk bevinden; in het tegenovergestelde geval worden zij geacht te zijn geleverd buiten het Verenigd Koninkrijk.

(3) ...

(4) Goederen waarvan de plaats van levering niet is vastgesteld onder een van de voorgaande bepalingen van deze section worden geacht te zijn geleverd in het Verenigd Koninkrijk indien:

(a) de levering ervan meebrengt dat de zij het Verenigd Koninkrijk binnenkomen door of onder aanwijzingen van de persoon die deze levert; (...)”

37. Geen van beide partijen heeft zich beroepen op of verwezen naar richtlijn 97/7/EG betreffende de bescherming van de consument bij op afstand gesloten overeenkomsten, die van kracht was tot 13 juni 2014 of op de daaropvolgende richtlijn 2011/83/EU.

38. Wat betreft relevante rechtspraak heeft de verzoekende partij gesteld dat het Hof in het [arrest van 3 mei 2012, C-520/10, Lebara, EU:C:2012:264] (hierna: „arrest Lebara”) in punt [14] oordeelde dat ‘voor rekening van’ betekende ‘[optredend] als [Or. 8] gemachtigde’. De verwijzende rechter is het niet eens met die

bewering, en is van oordeel dat het Hof in het arrest Lebara enkel citeerde uit het verzoek om een prejudiciële beslissing.

39. De verwijzende rechter heeft echter wel opgemerkt dat het Hof in het arrest Lebara oordeelde dat de distributeurs niet handelden „voor rekening van” Lebara, onder meer omdat zij „niet op de hoogte [was] van de door de distributeurs of andere tussenpersonen aangerekende doorverkoopprijs en daarover ook geen controle [uitoefende]”. Healthspan en PostDirect zijn daarentegen de leveringskosten onderling overeengekomen. Volgens de verwijzende rechter biedt de uitspraak in de zaak Lebara onvoldoende houvast om deze zaak te beslechten. Andere relevante jurisprudentie is niet bekend.

Gronden voor de verwijzing

40. Aan het verzoek om een prejudiciële beslissing liggen de volgende redenen ten grondslag:
- a. De betekenis van de woorden „voor rekening van” is al onderwerp van discussie geweest in het btw-comité, waarbij de diensten van de Commissie twee mogelijke betekenissen van dit begrip naar voren hebben gebracht. Zij beschreef een van die betekenissen als een „letterlijke uitlegging”, waarbij in wezen alleen werd gezien naar de contractuele relaties tussen de partijen, en de andere als een „ruimere uitlegging” die rekening hield met de economische werkelijkheid.
 - b. De betekenis van „voor rekening van” is niet alleen relevant voor de btw-situatie in lidstaten waarheen goederen zijn verzonden, maar ook voor lidstaten van waaruit deze zijn verzonden. De kwestie is dan ook van algemeen belang en de beslechting ervan door het Hof zal vermoedelijk de uniforme toepassing van het recht in de hele EU bevorderen.
 - c. Op 1 december 2016 heeft de Europese Commissie een voorstel gedaan voor een richtlijn van de Raad tot wijziging van de artikelen van de btw-richtlijn met betrekking tot „bepaalde btw-verplichtingen voor diensten en afstandsverkopen van goederen” (hierna: „voorstel”). In het voorstel staat te lezen dat een nieuwe richtlijn zal worden aangenomen, die een nieuwe definitie toevoegt aan de btw-richtlijn en „een verduidelijking [bevat] van artikel 33, lid 1, in overeenstemming met de richtsnoeren van het btw-comité”. Op 5 december 2017 is richtlijn 2017/2455 bekendgemaakt [in PB 2017, L 348, blz. 7]. Voor zover relevant voor de kwestie in dit geschil, wordt de richtlijn van kracht vanaf 2021. **[Or. 9]**
 - d. Overweging 6 bij richtlijn 2017/2455 vermeldt dat er een „explosieve groei” in afstandsverkopen is geweest, dat de btw-richtlijn „aan deze ontwikkeling [moet] worden aangepast” en dat het begrip „intracommunautaire afstandsverkopen van goederen moet worden gedefinieerd. Die definitie

staat in artikel 2, lid 1, van de richtlijn [dat artikel 14 van richtlijn 2006/112 wijzigt] en luidt:

„intracommunautaire afstandsverkopen van goederen’: de leveringen van goederen die worden verzonden of vervoerd door of voor rekening van de leverancier, ook wanneer de leverancier indirect tussenkomt bij het vervoer of de verzending van de goederen, vanuit een andere lidstaat dan die van aankomst van de verzending of het vervoer van de goederen naar de afnemer”.

41. Partijen zijn het erover eens dat Healthspan indirect is tussengekomen bij het vervoer van de goederen. De stelling van de verzoekende partij is dat de nieuwe definitie pas vanaf 2021 van kracht wordt en dat tot die tijd artikel 33 niet van toepassing is wanneer er (zoals in dit geval) sprake is van een vervoersovereenkomst tussen de klant en een derde onderneming. De stelling van de verwerende partij is dat artikel 33 altijd al van toepassing was ‘wanneer de leverancier direct of indirect tussenkomt bij het vervoer of de verzending van de goederen’.

Opvatting de verwijzende rechter

42. De opvatting van de verwijzende rechter is dat PostDirect „voor rekening van” Healthspan handelde bij het verlenen van de bezorgdiensten, aangezien de klant er niet voor kon kiezen om een andere bezorgdienst te gebruiken; de prijsstelling was overeengekomen tussen PostDirect en Healthspan; Healthspan (en niet PostDirect) alle klachten over bezorging afhandelde en als er een probleem was met de bezorging dan was het Healthspan dat de kosten voor het terugbetalen van klanten droeg tijdens het grootste deel van de periode. De economische werkelijkheid was dat PostDirect handelde voor rekening van Healthspan, ondanks het feit dat klanten een afzonderlijke vervoersovereenkomst aangingen met PostDirect.

Prejudiciële vragen

43. De prejudiciële vragen luiden als volgt:

Vraag 1

Wanneer een klant een overeenkomst sluit (a) met een leverancier om goederen te kopen en (b) met een externe bezorgdienst (hierna: „bezorgdienst”) voor verzending en bezorging, worden de goederen [Or. 10] dan geacht te zijn geleverd vanuit de plaats waar deze zich op het tijdstip van vertrek van de verzending of het vervoer naar de afnemer bevinden, waardoor artikel 32 (en niet artikel 33) steeds van toepassing is?

Vraag 2

Bij een ontkennend antwoord op de eerste vraag, worden goederen dan vervoerd „door of voor rekening van de leverancier” als de klant een overeenkomst sluit met de bezorgdienst en één van de onderstaande punten van toepassing is en, zo ja, welk punt of welke punten:

- (a) De klant heeft in de praktijk geen alternatief voor het gebruik van de bezorgdienst.
- (b) De klant heeft alleen contact met de leverancier en niet met de bezorgdienst.
- (c) De leverancier en de bezorgdienst komen de door deze laatste aan te rekenen prijs overeen zonder inbreng van de klant.
- (d) De leverancier vergoedt de leveringskosten aan de klant door middel van een korting op de prijs van de goederen.
- (e) De leverancier int de leveringskosten bij de klant en betaalt deze door aan de bezorgdienst.
- (f) De contractuele voorwaarden die bepalen wanneer de eigendom van de goederen overgaat op de klant zijn vanuit commercieel oogpunt niet logisch, maar dit doet er in de praktijk niet toe, omdat de leverancier de kosten van eventuele schade aan de goederen tijdens het vervoer vergoedt aan de klant.
- (g) Met betrekking tot de leveringskosten, wanneer er zich een probleem met de eerste bezorging voordoet:
 - (i) is de leverancier op grond van zijn overeenkomst met de klant verplicht om de kosten die de klant al heeft voldaan terug te betalen;
 - (ii) is de leverancier op grond van zijn overeenkomst met de klant niet verplicht om die kosten terug te betalen, maar doet hij dat in de praktijk wel;
 - (iii) draagt de leverancier (en niet de bezorgdienst) in beide gevallen de kosten van deze terugbetalingen; en/of
 - (iv) is de leverancier op grond van zijn overeenkomst met de klant verplicht om *zowel* de kosten van het versturen van vervangende goederen als de bijbehorende leveringskosten te betalen; of
 - (v) is de leverancier op grond van zijn overeenkomst met de klant verplicht om de kosten van het versturen van vervangende goederen te betalen, maar niet die voor de bezorging daarvan, maar doet hij dat laatste in de praktijk wel [?] **[Or. 11]**

Vraag 3

Bij een ontkennend antwoord op de tweede vraag, handelt de bezorgdienst dan voor rekening van de leverancier als **meer dan één** van de bovengenoemde punten van toepassing zijn? Zo ja, met welke factoren moet dan rekening worden gehouden en welk gewicht moet aan iedere factor worden toegekend?

Vraag 4

Bij een bevestigend antwoord op de tweede of de derde vraag, handelt de bezorgdienst dan voor rekening van de leverancier wanneer de leverancier direct of indirect tussenkomt bij het vervoer of de verzending van de goederen, zoals het geval zal zijn vanaf 2021 krachtens richtlijn 2017/2455? Met andere woorden, geven de veranderingen die door deze richtlijn worden doorgevoerd eenvoudigweg in duidelijker bewoordingen uitdrukking aan de betekenis van artikel 33 in zijn huidige vorm?